

DIUMENGE, 26 de MARÇ del 2017 **18.00 hs**

BERLIOZ i SCHUMANN

DANIEL HARDING, director
CHRISTIAN GERHAHER, baríton
GUSTAV MAHLER
JUGENDORCHESTER

BCNCLASSICS

HECTOR BERLIOZ: LES NUITS D'ÉTÉ, OP. 7

El 1840 Berlioz va quedar impressionat per la lectura d'una sèrie de poemes de Théophile Gautier publicats darrere d'un llarg poema: «La comédie de la mort».

Sobre el títol «Villanelle» va compondre una senzilla i poètica cançó d'amor, en tres estrofes amb subtils variants, en què l'acompanyament pianístic de la mà dreta recorda els acords repetits metronòmicament en el segon temps de l'*Octava simfonia* de Beethoven. «Villanelle» va ser seguida de cinc melodies més que van formar el cicle titulat *Les nuits d'été* (*Les nits d'estiu*), finalitzat el juny de 1841. Totes les cançons, realment bellíssimes, fins al punt d'haver estat elogiades pels principals detractors de Berlioz, van ser orquestrades per aquest el 1856, excepte «Absence», que ho va ser el 1843 perquè pogués ser cantada per la soprano María Recio (1814–1862) en un concert celebrat a la Gewandhaus de Leipzig.

María Recio va cantar, segons Berlioz, «com un gat», cosa que no li va importar gaire, atès que se n'havia enamorat quan la va sentir —i sobretot quan la va mirar, ja que era una dona molt bonica— a l'Òpera de París, durant l'estrena de *La favorita* (2-12-1840), on cantava el paper d'Inés. María Recio es deia en realitat Marie Geneviève Martín, tenia 26 anys i vivia amb la seva mare, una senyora espanyola, vídua, que es feia presentar com a Mme. Martín Sotera de Villa-Recio. El pare de María Recio havia estat un oficial de l'exèrcit francès que va lluitar a Espanya durant la guerra del Francès. El matrimoni de Berlioz amb l'actriu irlandesa Harriet Smithson passava per un moment delicat, sobretot per la violenta gelosia d'ella. El que podia haver estat una relació amorosa passatgera entre el músic i María va anar esdevenint una cosa més estable, malgrat que no hi va haver ruptura amb Harriet. En morir aquesta, el 1854, Berlioz es va casar amb María Recio, de qui va enviuadar el 1862. En els darrers moments de la malaltia del compositor, Mme. Martín Sotera i unes amigues van vetllar la seva agonia aquell trist 8 de març de 1869.

Sens dubte, María Recio va tenir molt a veure en el lirisme amorós de *Les nuits d'été*. Berlioz se n'havia enamorat de tal manera que fins va elogiar la seva fina silueta quan va interpretar *El comte Ory* de Rossini en un secundari paper de patge.

Després de la primavera «Villanelle», tota gràcia i frescor, se salta a la cançó més extensa, lírica i misteriosa del cicle. La introducció orquestral anticipa el clima romàntic del tema, el de l'espectre de la rosa que es presenta en somnis a la jove que ha portat aquesta flor enganxada al ball. Per cert, Nijinsky es va fer cèlebre protagonitzant un ballet d'aquest títol sobre la «Invitació al vals» de Weber orquestrada per Berlioz. «Le spectre de la rose» és com una gran ària plena de subtiletes melòdiques que no resten intensitat expressiva a la música, d'un caràcter eteri, fantasmal, molt a to amb l'afer sobrenatural.

El que Gautier anomena «Lament-cançó del pescador» es titula aquí «Sur les lagunes», un dolgut cant de mort venecià que es recrea en la tristesa, i que a l'última estrofa esdevé un crit de desesperació. Potser Berlioz plora la mort de l'amor entre ell i Harriet i no pas el d'una dona determinada. La violència de la pena s'expressa amb força en la frase: «Ah! Que bella era i com l'estimava!».

«Absence» és potser la més cèlebre de les cançons del cicle i la primera a ser orquestrada. Berlioz li dona una estructura de rondó emprant només tres de les vuit estrofes del poema de Gautier. La tornada, que se sent tres vegades, expressa molt bé el buit de l'absència, mentre que el cant estròfic, tan apassionat, ens recorda el dolor del poeta per la mort de l'estimada.

«Lament-Clair de lune» de Gautier pren aquí el títol més fúnebre d'«Au cimetière», estàtic i trist. La tercera estrofa és com un recitatiu que prepara l'explosió poètica de la quarta, «Sobre les ales de la música», misteriosa i continguda alhora, sobre una orquestra de vidre.

Finalment «L'ille inconnue» és el títol que rep la «Barcarolle» de Gautier, una alegre i fantàstica invitació al viatge en la qual no falten detalls meditatis, com aquesta dissolució final, símbol de l'inalcançable paradís de l'amor.

ROBERT SCHUMANN: SIMFONIA NÚM. 2 EN DO MAJOR, OP. 61

L'estil íntim i personal de les produccions simfòniques de Schumann, juntament amb el mal costum de comparar-les amb les d'altres autors, els seus contemporanis, han generat apreciacions injustes sobre elles. En el cas de la *Simfonia en do major* s'ha insistit sobre la tremenda crisi depressiva del compositor després d'una llarga gira en companyia de la seva esposa, la pianista Clara Wieck, a través de Rússia, el 1844. A causa de la deterioració de la seva salut mental, Schumann va haver de suspendre les classes de piano i composició al Conservatori de Leipzig i reduir la seva activitat crítica, acuitat per una creixent inquietud. Va patir dolors reumàtics, insomni, atacs de vertigen. S'obsessionava amb la mort, patia trastorns de la memòria i passava d'un estat de postració i abandó a l'exaltació més febril. Es va proposar la seva candidatura per suplir Mendelssohn, sempre de viatge, al capdavant de l'orquestra de la Gewandhaus, però finalment es va nomenar el compositor danès Niels Gade.

És el moment en què tota la família Schumann decideix traslladar-se a Dresden, on el compositor sembla recuperar les forces. Allí coneix Wagner, a qui admirava secretament. A vegades passa uns quants dies sumís en un desesperant mutisme, mentre escriu, en un aïllament total, suportat pacientment per Clara, la *Simfonia en do major*. «Vaig compondre aquesta simfonia —va escriure Schumann, l'abril de 1849, al doctor D. G. Otten, director musical d'Hamburg, que li havia sol·licitat orientacions per interpretar-la— el desembre de 1845, i em sembla que el meu estat malaltís s'entreu en la música. Vaig començar a trobar-me millor mentre n'escrivia l'últim moviment i em vaig trobar francament bé quan vaig acabar l'obra. Tota ella és per a mi el record d'una època trista. L'interès mostrat per vostè prova que, malgrat els seus dolorosos accents, pot despertar simpatia... i seria especialment feliç si el melancòlic fagot de l'adagi que vaig escriure amb particular afecte no hagués passat desapercbut per vostè». Possiblement a causa de la freda acollida de la seva original *Simfonia en re menor*, quan va ser estrenada a Leipzig el desembre de 1841

(Schumann la va revisar deu anys més tard i avui és la seva *Quarta simfonia*), el compositor va decidir tornar a la clàssica estructura formal en quatre moviments ben diferenciats. De tota manera, Schumann va voler donar unitat a l'obra utilitzant els mateixos elements temàtics en moviments diferents. És clar que tal cohesió es desprèn també de la seva harmonia, sustentada en la predominant tonalitat de do. I no deixen de ser lògiques les estretes relacions d'aquests pentagrames schumannians, si pensem que el 12 de desembre de 1845 va començar a passar en net les seves idees musicals i que sis dies més tard ja havia enllestit l'esborrany de la partitura. Tanmateix, successives recaigudes i les molèsties auditives que la malaltia li causava van interrompre moltes vegades el procés d'instrumentació de l'obra, al qual va posar fi l'octubre de 1846. Mendelssohn en va dirigir la primera audició a Leipzig, el 5 de novembre d'aquell mateix any. Schumann encara va fer alguns retocs per a la segona interpretació, onze dies després, com ara posar-hi trombons. El *sostenuto assai* introductorí presenta un entramat de dos temes molt contrastats. Un, al metall, és una mena de fanfàrria. L'altre, a les cordes, d'un cromatisme acusat, és ombrívol i misteriós, com si volgués recordar-nos aquells dies foscos del compositor. Ambdós motius, l'un brillant i l'altre tenebrós, mantenen un difícil equilibri al llarg de la simfonia, i tenen part important com a gèrmens temàtics de tota l'obra. L'*allegro* irromp sobre els tenebrosos pressentiments inicials i tot el moviment mira d'obrir-se pas cap a la llum. L'*scherzo*, situat en segon terme, en comptes de ser l'habitual tercer moviment, ens inquieta en lloc d'alegrar-nos amb la seva esbojarrada precipitació, tan mal suportada per certes orquestres. Com en el de la *Simfonia núm. 1*, «Primavera», aquest scherzo presenta dues seccions de trio, si bé totes dues estan ben contrastades, ja que la segona és un *fugato* sobre una mena de coral germànic. La tradició polifònica alemanya és ben present en el dens *adagio espressivo*, un dels moviments simfònics més bells de tot el romanticisme. Schumann canta d'una manera apassionada i melancòlica, amb la intensa lírica que caracteritza els seus millors moments. El moviment en do menor està construït en forma ternària i cap a la meitat presenta un passatge en contrapunt imitatiu que, en trencar el bell discurs del tema inicial, li atorga un realç més gran quan desapareix. La bellesa cromàtica i la llanguida i crepuscular serenor del tema presagien els millors adagis de Mahler o el *Tristany i Isolda* wagnerià. Solos d'oboè, clarinet i el melancòlic fagot alleugereixen la densa trama orquestral. El final, *allegro molto vivace*, ens mena a un clima triomfal, amb una arrencada que degué sorprendre Mendelssohn per la similitud amb la de la *Simfonia italiana*. En aquest final tornem a trobar el contrast entre el majestuós estatisme dels instruments de vent i el fluir constant de la corda. Schumann torna a ser aquí el dominador del contrapunt en fer la inversió melòdica del segon tema quan es repeteix, el qual, per cert, té l'origen en la melodia principal de l'adagi. La vivacitat de Schumann en aquest *allegro*, retrobant-se amb ell mateix i amb la seva malmesa salut mental, a vegades està tocada per l'antiga tristesa, tot i que ara es vegi amb nitidesa com va imposant-se la claror i l'alegria. El tema de la fanfàrria inicial de la simfonia ja no presenta l'aire amenaçador d'aleshores. Finalment, aquest motiu reflecteix la victòria del compositor, el qual proclama triomfant, com Beethoven (a qui tant deu la *Simfonia en do*), la resistència de l'esperit contra el poder de la tenebra.

DANIEL HARDING, director
CHRISTIAN GERHAHER, baríton
GUSTAV MAHLER
JUGENDORCHESTER

I.

H. Berlioz (1803–1869)

Les nuits d'été, op. 7

Villanelle

Le spectre de la rose

Sur les lagunes

Absence

Au cimetière

L'île inconnue

Solista: Christian Gerhafer

II.

R. Schumann (1810–1856)

Simfonia núm. 2 en do major, op. 61

Sostenuto assai – Allegro ma non troppo

Scherzo. Allegro vivace

Adagio espressivo

Allegro molto vivace

LES NUITS D'ÉTÉ

1. Villanelle

*Quand viendra la saison nouvelle,
Quand auront disparu les froids,
Tous les deux nous irons, ma belle,
Pour cueillir le muguet aux bois.
Sous nos pieds égrenant les perles
Que l'on voit, au matin trembler,
Nous irons écouter les merles
Siffler.*

*Le printemps est venu, ma belle,
C'est le mois des amants bény,
Et l'oiseau, satinant son aile,
Dit ses vers au rebord du nid.
Oh, viens donc, sur ce banc de mousse,
Pour parler de nos beaux amours,
Et dis-moi de ta voix si douce:
Toujours!*

*Loin, bien loin, égarant nos courses,
Faisant fuir le lapin caché,
Et le daim au miroir des sources
Admirant son grand bois penché;
Puis chez nous, tout heureux, tout aises,
En paniers enlaçant nos doigts,
Revenons, rapportant des fraises
Des bois.*

2. Le spectre de la rose

*Soulève ta paupière close
Qu'effleure un songe virginal.
Je suis le spectre d'une rose
Que tu portais hier au bal.
Tu me pris encore emperlée
Des pleurs d'argent de l'arrosoir,
Et, parmi la fête étoilée,
Tu me promenas tout le soir.*

*O toi, qui de ma mort fus cause,
Sans que tu puisses le chasser,
Toutes les nuits mon spectre rose
A ton chevet viendra danser.
Mais ne crains rien, je ne réclame
Ni messe ni De Profundis.
Ce léger parfum est mon âme
Et j'arrive du paradis.*

LES NITS D'ESTIU

1. Villanelle

*Quan canví l'estació,
I hagi marxat el fred,
Anirem tu i jo estimada,
A collir el muguet al bosc.
Els nostres peus desgranaran les perles
Que tremolen al matí,
Anirem a escoltar
El cant de les merles.*

*Ha arribat la primavera, estimada,
El temps tan car als amants;
L'ocell setina les ales,
I diu versos des del seu niu.
Oh, vine a seure en aquest banc de molsa
Per parlar del nostre amor feliç;
I digues-me amb ta veu tan dolça:
Per sempre!*

*Perdem-nos, lluny, ben lluny,
Fem fugir el conill del seu amagatall,
I la daina que es mira
Les banyes al mirall del corrent,
Després tornarem a casa, alegres, feliços,
Els dits enllaçats i amb cistells,
Plens de maduixes del bosc.*

2. L'espectre de la rosa

*Obre les parpelles
Que un somni virginal fa florir.
Sóc l'espectre d'una rosa
Que portaves ahir al ball.
Em vas collir encara amb les perles
Dels plors de plata amb que em van regar,
I enmig de la festa esplendent
Em vas passejar tota la nit.*

*Oh, tu, causa de la meva mort,
Que no vas poder evitar,
El meu espectre rosa vindrà a ballar
Nit rere nit al teu capçal.
No tinguis por, però, no reclamaré
ni missa ni De Profundis.
Aquest perfum lleuger és la meva ànima
i vinc del paradís.*

*Mon destin fut digne d'envie,
Et pour avoir un sort si beau
Plus d'un aurait donné sa vie,
Car sur ton sein j'ai mon tombeau,
Et sur l'albâtre où je repose
Un poète avec un baiser
Écrivit: "Ci-gît une rose
Que tous les rois vont jalouser."*

3. Sur les lagunes

*Ma belle amie est morte,
Je pleurerai toujours;
Sous la tombe elle emporte
Mon âme et mes amours.
Dans le ciel, sans m'attendre,
Elle s'en retourna;
L'ange qui l'emmena
Ne voulut pas me prendre.
Que mon sort es amer!
Ah, sans amour s'en aller sur la mer!*

*La blanche créature
Est couchée au cercueil;
Comme dans la nature
Tout me paraît en deuil!
La colombe oubliée
Pleure et songe à l'absent;
Mon âme pleure et sent
Qu'elle est dépareillée.
Que mon sort est amer!
Ah, sans amour s'en aller sur la mer!*

*Sur moi la nuit immense
S'étend comme un linceul,
Je chante ma romance
Que le ciel entend seul.
Ah! comme elle était belle,
Et comme je l'aimais!
Je n'aimerai jamais
Une femme autant qu'elle.
Que mon sort est amer!
Ah, sans amour s'en aller sur la mer!*

4. Absence

*Reviens, reviens, ma bien-aimée!
Comme une fleur loin du soleil,
La fleur de ma vie est fermée
Loin de ton sourire vermeil!*

El meu destí va ser molt envejat,
Més d'un hauria donat la seva vida
Per tenir un destí tan bell.
Perquè la meva tomba és el teu pit,
i sobre el marbre on reposo
Un poeta va escriure amb un petó:
«Aquí jau una rosa
Que tots els reis envejaran.»

3. A les albuferes (Lament)

La meva bella estimada és morta.
Sempre més ploraré;
S'ha emportat a la tomba
La meva ànima i els meus amors.
Va tornar-se'n al cel
Sense esperar-me;
L'àngel que se l'emportava
a mi no em va voler.
Quin destí més amarg!
Ah, anar-se'n mar endins sense amor!

El seu cos blanc
Dorm al taüt.
I ara tota la natura
Em sembla que porta dol!
La coloma abandonada
Plora i somnia en l'absent;
La meva ànima plora i sent
Que s'ha quedat sense parella.
Quin destí més amarg!
Ah, anar-se'n mar endins sense amor!

La nit immensa s'estén sobre meu
Com un sudari.
Jo canto la meva cançó
Que només el cel escolta.
Ah, com era de bella,
I com l'estimava!
Mai més no estimaré cap dona
Com l'he estimada a ella.
Quin destí més amarg!
Ah, anar-se'n mar endins sense amor!

4. Absència

Torna, torna, estimada!
S'ha tancat la flor de la meva vida
Com una flor lluny del sol,
Lluny del teu somriure càlid.

*Entre nos coeurs quelle distance!
Tant d'espace entre nos baisers!
O sort amer! O dure absence!
O grands désirs inapaisés!*

Reviens, reviens, ma bien-aimée!

*D'ici là-bas, que de campagnes,
Que de villes et de hameaux,
Que de vallons et de montagnes,
A laisser le pied des chevaux!*

Reviens, reviens, ma bien-aimée!

5. Au cimetière

*Connaissez-vous la blanche tombe,
Où flotte avec un son plaintif
L'ombre d'un if?
Sur l'if une pâle colombe,
Triste et seule au soleil couchant,
Chante son chant:*

*Un air maladivement tendre,
À la fois charmant et fatal,
Qui vous fait mal
Et qu'on voudrait toujours entendre;
Un air comme en soupire aux cieux
L'ange amoureux.*

*On dirait que l'âme éveillée
Pleure sous terre à l'unisson
De la chanson,
Et du malheur d'être oubliée
Se plaint dans un roucoulement
Bien doucement.*

*Sur les ailes de la musique
On sent lentement revenir
Un souvenir:
Une ombre, une forme angélique,
Passe dans un rayon tremblant
En voile blanc.*

Quina distància entre els nostres cors!
Quin abisme separa els nostres petons!
Oh destí amarg! Oh absència cruel!
Oh desigs profunds insatsfets!

Torna, torna, estimada!

Hi ha tantes planes entre tu i jo,
Tants pobles i llogarrets,
Són tantes les valls i les muntanyes,
Que arribarien a cansar les peülles dels cavalls

Torna, torna, estimada!

5. Al cementiri (Clar de lluna)

Coneixeu la tomba blanca
On l'ombra d'un teix
Plana com un sospir?
Sobre el teix hi ha una coloma blanca
Que canta la seva cançó
Trista i sola quan es pon el sol:

És una tonada tendra i malaltissa,
Fatal i també encisadora
Que us dona malestar
Però que voldríeu escoltar sempre més;
És una cançó com la que diu entre sospirs
al cel
L'àngel de l'amor.

Diríeu que l'ànima desperta
sota la terra
uneix el seu plor a la cançó,
I es plany de la dissort d'haver estat
abandonada
Amb un parrup
Molt dolçament.

Sobre les ales de la música
Se sent un record
Que va retornant lentament.
En un raig tremolós
Passa una ombra, una forma d'àngel,
Embolcallada en un vel blanc.

NOVA TEMPORADA AL
PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

BCN CLÀSSICS

2017
2018

DE NOVEMBRE A JUNY

DIVENDRES, 10 de NOVENBRE de 2017 **20.00 hs**

**SIMFONIA DEL NOU MÓN, VIKTORIA MULLOVA
I LA SIMFÒNICA DE BAMBERG**

Coproducció amb el Palau
Bamberger Symphoniker

Jakub Hrůša, director
Viktoría Mullova, violí

Jean Sibelius: *Concert per a violí i orquestra en re menor, op. 47*

Antonín Dvořák: *Simfonia núm. 9, «Del Nou Món», en mi menor, op. 95*

DIMECRES, 13 de DESEMBRE de 2017 **20.00 hs**

RÈQUIEM DE MOZART

In memoriam Sir Neville Marriner I

Orquestra de Cadaqués

Gianandrea Noseda, director
Cor Amici Musicae

Josep Pla: *Stabat Mater*

Wolfgang Amadeus Mozart: *Rèquiem K. 626 en re menor*

DIJOUS, 11 de GENER de 2018 **20.00 hs**

DANIEL BARENBOIM

Daniel Barenboim, piano

Programa Obert

DIMARTS, 20 de FEBRER de 2018 **20.00 hs**

RÈQUIEM DE VERDI

In memoriam Sir Neville Marriner II

Cor i Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu

Josep Pons, director
Giuseppe Verdi: *Rèquiem*

DIJOUS, 15 de MARÇ de 2018 **20.00 hs**

L'HEROICA DE BEETHOVEN I RACHMANINOV 2

Orquestra de Cadaqués

Jaime Martín, director
Gabriela Montero, piano

Albéniz / Rueda: *Eritaña i Rondeña*

S. Rachmaninov: *Concert per a piano núm. 2 en do menor, op. 18*

Ludwig van Beethoven: *Simfonia núm. 3 en mi bemoll major, op. 55, «Heroica»*

DIVENDRES, 11 de MAIG de 2018 **20.00 hs**

VLADIMIR ASHKENAZY AMB RACHMANINOV I BEETHOVEN

Orquestra de Cadaqués

Vladimir Ashkenazy, director
Denis Kozhukhin, piano

Ferran Sor: *La Elvira Portuguesa*. Obertura.

Sergei Rachmaninov: *Concert per a piano núm. 3 en re menor, op. 30*

Ludwig van Beethoven: *Simfonia núm. 4 en si bemoll major, op. 60*

DIVENDRES, 8 de JUNY de 2018 **21.00 hs**

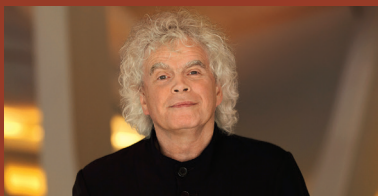
FILHARMÒNICA DE BERLÍN I SIR SIMON RATTLE

Coproducció amb el Palau
Berliner Philharmoniker

Sir Simon Rattle, director

Witold Lutoslawsky: *Simfonia núm. 3*

Johannes Brahms: *Simfonia núm. 1 en do menor, op. 68*

*Les belles de nuit, demi-closes,
Jettent leur parfum faible et doux
Autour de vous,
Et le fantôme aux molles poses
Murmure en vous tendant les bras:
Tu reviendras!*

*Oh, jamais plus près de la tombe,
Je n'irai, quand descend le soir
Au manteau noir,
Écouter la pâle colombe
Chanter sur la pointe de l'if
Son chant plaintif!*

6. L'Île Inconnue

*Dites, la jeune belle,
Où voulez-vous aller?
La voile enfle son aile,
La brise va souffler!*

*L'aviron est d'ivoire,
Le pavillon de moire,
Le gouvernail d'or fin;
J'ai pour lest une orange,
Pour voile une aile d'ange,
Pour mousse un séraphin.*

*Est-ce dans la Baltique?
Dans la mer Pacifique?
Dans l'île de Java?
Ou bien est-ce en Norvège,
Cueillir la fleur de neige,
Ou la fleur d'Angsoka?*

*Dites, la jeune belle,
Où voulez-vous aller?*

*Menez-moi, dit la belle,
À la rive fidèle
Où l'on aime toujours!
Cette rive, ma chère,
On ne la connaît guère
Au pays des amours.*

*Où voulez-vous aller?
La brise va souffler!*

Les flors de nit, mig tancades,
deixen anar el seu perfum lleu i dolç
Al vostre entorn,
I l'espectre murmura amb tendresa
Obrint-vos els seus braços:
Tornaràs!

Oh, mai més no m'arribaré a la tomba,
Quan el vespre es cobreix
amb un mantell negre,
A escoltar la pàl·lida coloma
Quan canta sobre el teix
El seu cant dolgut!

6. L'Îlla desconeguda

Digues, jove estimada,
On vols anar?
Les velas són a punt,
S'aixeca la marinada.

El rem és d'ivori,
El pavelló és de seda,
El timó d'or fi.
El meu lest és una taronja,
La vela una ala d'àngel,
El grumet, un serafi.

Potser cap al Bàltic?
Cap a l'Oceà Pacífic?
A l'Îlla de Java?
O potser cap a Noruega,
Per collir la flor de neu,
O les flors d'Angsoka?

Digues, jove estimada,
On vols anar?

Respon la bella: Porteu-me
A la riba fidel
On l'amor és per sempre!
Aquesta riba, estimada,
Al país dels amors
Pocs la coneixen.

On vols anar?
S'aixeca la marinada!

DANIEL HARDING

Daniel Harding és director titular de l'Orquestra Simfònica de Ràdio Suècia, principal director convidat de l'Orquestra Simfònica de Londres, soci musical de la Filharmònica Nou Japó i, a partir de la temporada 2016-2017, serà el director titular de l'Orquestra de París. Va ser nomenat director lloreat de l'Orquestra de Cambra Mahler. Regularment és convidat a dirigir l'Orquestra Estatal de Dresden i la Filharmònica de Viena (ambdues al Festival de Salzburg), l'Orquestra Reial del Concertgebouw, l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera, la Filharmònica de Berlín, l'Orquestra del Gewandhaus de Leipzig i la Filharmònica de la Scala. També ha dirigit la Filharmònica de Berlín, la Filharmònica de Munic, la Nacional de Lió, la Filharmònica d'Oslo, la Filharmònica de Londres, la Filharmònica d'Estocolm, l'Orquestra de Santa Cecília, l'Orquestra de la Il·lustració, la Filharmònica de Rotter-

dam, l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Frankfurt i l'Orquestra dels Camps Elisis. Entre les orquestres americanes amb les quals ha treballat s'inclouen la Filharmònica de Nova York, l'Orquestra de Filadèlfia, la Filharmònica de Los Angeles i l'Orquestra Simfònica de Chicago.

El 2005 va inaugurar la temporada de la Scala dirigint una nova producció d'*Idomeneu* i des d'aleshores ha tornat a dirigir grans produccions cada temporada, com ara *Falstaff*, que va obrir les celebracions Verdi de la Scala el 2013. La seva experiència operística inclou *Un altre pas de rosca* i *Wozzeck* al Covent Garden, *Ariadna a Naxos*, *Don Giovanni* i *Les noces de Figaro* al Festival de Salzburg amb la Filharmònica de Viena i moltes actuacions al Festival d'Ais de Provença.

La seva extensa discografia inclou la Simfonia núm. 10 de Mahler amb la Filharmònica de Viena, *Carmina Burana* d'Orff, la Simfonia núm. 6 de Mahler, *Escenes de Faust* de Schumann amb l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera, i *Billy Budd* amb la Simfònica de Londres (guanyador del Premi Grammy al millor enregistrament d'òpera).

El 2002 va ser nomenat cavaller de l'Orde de les Arts i les Lletres pel Govern francès.

CHRISTIAN GERHAHER

Christian Gerhaher va ser alumne de Paul Kuen i Raimund Grumbach a l'Escola d'Òpera de l'Acadèmia de Música de Munic. Va estudiar interpretació de *lieder* amb Friedemann Berger, juntament amb el pianista Gerold Huber, acompanyant habitual en els seus recitals. Mentre completava els estudis de medicina, va perfeccionar la seva formació vocal en les classes magistrals impartides per Dietrich Fischer-Dieskau, Elisabeth Schwarzkopf i Inge Borkh.

La seva molt elogiada interpretació de *lieder*, amb Gerold Huber, l'ha fet mereixedor de nombrosos premis. El CD *Nachtvien* va guanyar un Classical Music Award el 2015, en la categoria de solista vocal.

A més de la seva principal activitat com a concertista i en recital, també és molt sol·licitat en l'escenari operístic. Ha rebut diversos premis, com ara el premi «Laurence Olivier» i el premi de teatre «Der Faust». Va començar la temporada 2015–2016 amb un esperadíssim debut en el paper de Wozzeck en l'òpera homònima de Berg, a l'Òpera de Zuric, escenificada per Andreas Homoki i dirigida per Fabio Luisi. També ha interpretat el paper de Pelléas (*Pelléas et Mélisande* de Debussy) en dues ocasions, amb la Filharmonica de Berlín i direcció escènica de Peter Sellars, i en una versió de concert amb l'Orquestra Simfònica de Londres, en ambdós casos sota la direcció de Sir Simon Rattle.

A l'inici de la temporada 2015–2016, va ser editat en CD el seu segon recital d'òpera: *Mozart Arias*, amb l'Orquestra Barroca de Friburg, disc que va ser presentat en gira amb concerts a Barcelona, Estocolm, Colònia, Viena i Nova York, entre altres ciutats.

És artista exclusiu de Sony Music, per a qui ha enregistrat, amb Gerold Huber, cicles de Schumann, Schubert i altres sèries de *lieder*. El seu enregistrament en directe més recent, titulat *Folkslied* (BRmedia), conté cançons de Beethoven, Britten i Haydn. També ha enregistrat discos com a solista amb orquestres de renom, entre les quals cal assenyalar la Filharmonica de Berlín, l'Orquestra de Cleveland, l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera i Concentus Musicus Wien.

BCNCLÀSSICS

GUSTAV MAHLER JUGENDORCHESTER

Fundada a Viena la temporada 1986–1987 per iniciativa de Claudio Abbado, és considerada la principal orquestra de joves del món i va ser premiada per la Fundació Cultural Europea el 2007.

A més de donar suport a joves músics en la seva tasca, Abbado va mostrar un interès especial a promoure que els joves austríacs poguessin tocar amb els seu col·legues de les antigues repúbliques socialistes de Txecoslovàquia i Hongria. D'aquesta manera, l'agrupació va ser la primera orquestra internacional de joves que va oferir audicions obertes als països de l'antic bloc de l'Est. El 1992, l'orquestra es va obrir a músics de fins a vint-i-sis anys procedents de tot Europa. Té el patronatge del Consell Europeu.

El seu repertori en gira comprèn des de la música clàssica fins a la contemporània, amb especial èmfasi en les grans obres simfòniques dels períodes romàntic i romàntic tardà. El seu alt nivell artístic i reconeixement internacional han atret molts dels directors i solistes més importants per col·laborar amb l'orquestra. Des que es va fundar, l'han dirigida Claudio Abbado, David Afkham, Herbert Blomstedt, Pierre Boulez, Myung-Whun Chung, Sir Colin Davis, Christoph Eschenbach, Iván Fischer, Daniele Gatti, Bernard Haitink, Paavo Järvi, Mariss Jansons, Philippe Jordan, Vladimir Jurowski, Ingo Metzmacher, Kent Nagano, Václav Neumann, Seiji Ozawa, Antonio Pappano i Franz Welser-Möst. Entre els solistes que han tocat amb l'agrupació cal destacar Martha Argerich, Yuri Bashmet, Lisa Batiashvili, Renaud i Gautier Capuçon, Christian Gerhaher, Matthias Goerne, Thomas Hampson, Leonidas Kavakos, Evgeny Kissin, Christa Ludwig, Radu Lupu, Yo-Yo Ma, Anne-Sophie Mutter, Maxim Vengerov i Frank Peter Zimmermann.

L'agrupació ha estat una convidada habitual dels festivals i sales musicals més prestigiosos, i molts antics membres de l'orquestra són actualment integrants de les principals orquestres europees, alguns en els llocs de solistes dels seus respectius instruments. El 2012 es va anunciar un projecte d'intensa col·laboració amb la prestigiosa Staatskapelle Dresden, que inclou concerts i projectes on participen membres d'ambdues agrupacions.

La Gustav Mahler Jugendorchester va ser nomenada ambaixadora de la UNICEF d'Àustria i té com a patrocinadors principals Erste Bank i Vienna Insurance Group.

Subscriu-te a l'oferta editorial més completa amb La Vanguardia!

L'edició impresa
on vulguis i a primera hora.

Els suplementos:
Magazine, Què Fem?, Viure, Culturas...

L'hemeroteca,
tots els exemplars des del 1881.

L'edició digital
a tots els dispositius.

Els articles d'opinió,
anàlisi de les principals firmes.

Club Vanguardia,
més de 1.000 avantatges per a tu.

Tenim la subscripció que s'adapta millor a tu

Truca al **933 481 482** i comença a gaudir

LA VANGUARDIA

Després
del concert
us esperem!

Cuina oberta de 13h a 1h

#180AnysDeCuina

**Restaurant Oficial del
BCN CLASSICS**

Informació i reserves:
Passeig Isabel II, 14 - Barcelona
reserves@7portes.com | **93 319 30 33**

 7Portes

www.7Portes.com

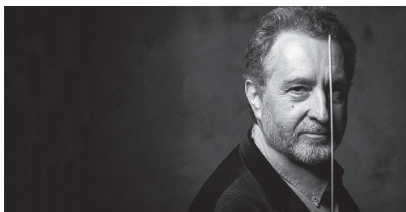
 @7Portes

2a TEMPORADA DE BCNCLÀSSICS

A PARTIR DE NOVEMBRE 2017

ENTRADES A LA VENDA A PARTIR DE 22€
www.bcnclassics.cat / 93 3426175

Josep Pons

DIJOUS, 27 d'ABRIL
20.00 hs
'CARMINA BURANA'

**Cor i Orquestra del
Gran Teatre del Liceu**

Josep Pons, director

Carl Orff
Carmina Burana

Gianandrea Noseda

DIJOUS, 18 de MAIG
20.00 hs
**LA 5a DE BEETHOVEN
i LA 5a DE MAHLER**

Orquestra de Cadaqués

**Orquesta Sinfónica
de Castilla y León**

Gianandrea Noseda, director

Beethoven
Símfonia núm. 5 en do menor, op. 67
Mahler
Símfonia núm.5

BCNCLÀSSICS

Organitzen

IBERMÚSICA

TRITÓ

Orquestra
de Cadaqués

Tiqueting i màrqueting

TheProject*
LIVING LIVE MUSIC

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya
Government
of Catalonia

Mitjà oficial

LA VANGUARDIA

www.bcnclassics.cat